

GENERATIEA NOUA

Revistă științifico-literară

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACTORI:

PENTRU PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

PENTRU PARTEA LITERARĂ

Dr. C. CHABUDEANU

COMITETUL DE REDACȚIE

SUMARUL:

Adam Mickiewicz de Eduard M. Adamski. — *Sub blonda zare* (poesie) de Scarlat Orescu. — *Lupta pentru Trai* de Georges de Lys. — *Ella* (poesie) de Pantazi. — *Domnul Tanu* (nuvelă) de Barion. — *Cronica pe drum de gară* de Saraphan. — *Medicina practică despre scarlatina și tratamentul scarlatinei* de un doctor (studiu). — *Nenorocit din multa fericire* (nuvelă) de Camille Lemonnier. — *O lămurire* de Eduard M. Adamski. — *Inscuțare*. — *Curierul Anunțurilor*. — *Portretul lui Adam Mickiewicz*.

REDACȚIEA ȘI ADMINISTRAȚIEA

3, STRADA BASARABILOR, - 3

BUCUREȘCI

ABONAMENTUL :

Pentru un an lei 20
Profesorii, profesoarele și studenții universitari plătesc pe jumătate

Cine primesce două numere consecutive, se
consideră ca abonat.

RECTIFICARE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

În numărul ultim din «**Școala Nouă**» să afirmă cu o mare
liniște sufletească, că s'ar fi hotărât contopirea «**Generației
Nouă**» cu numita revistă.

Putem încredința că n'a fost nici pomeneală de așa ceva și
ne mirăm cum s'a putut innainta asemenea fantazii. Credem
că atât e de ajuns.

REDACTIA

ANUL X (Seria II)

No. 9

SEPTEMBRE 1890

„GENERATIEA NOUA“

IESE ODATA PE LUNA

COMITETUL DE REDACȚIE:

ADAM MICKIEWICZ

ADAM MICKIEWICZ

Nu numai că poetul nostru Adam Mickiewicz e cunoscut, dar ca al unuia din cei mai mari și recunoscuți literați ai Europei, a fost și va rămâne veșnic numele lui, de oare-ce dânsul aparține nu numai Poloniei, dar întregii lumi. Ca fiu al lui, ne simțim datori a-l face cunoscut și a da amănunte despre el, și acestei țări care ne-a priimit cu atâta ospitalitate.

Adam Mickiewicz s'a născut în partea aceea a Poloniei care n'a fost răpită de Ruși, în *Litwa*, în marile păduri ale Litweii, de unde geniul lui s'a răspândit și în cele lalte părți. Adam Mickiewicz n'a putut gusta în liniște plăcerile tinereții, de oare-ce, scrierile sale încă de la început, i'au adus exilul. Gonit de muscali, silit cu durere a 'și părăsi țara, rătăci între Moscova și Krim, fără adăpost, fără mijloacele necesarii pentru trai. Ajuns la Petersburg a făcut cunoștința lui Puszkin, împreună cu care a lucrat cât-va timp. Dar Puszkin, recunoscând mai târziu superioritatea colegului său, atât ca concepție cât și ca energie în lucrări, îl trădează pe Mickiewicz, exclamând aceste cuvinte care-i descopereaă invidia: «*Mi-a fost prieten. Acuma, mi-e dușman*». Mickiewicz, vedându-se izolat, nemaî având cu cine să se alieze, căpătă cu mare greutate și sub cea mai adâncă taină, un pașaport, cu care părăsi Petersburgul. D'aci se duse la Weimar, unde bătrânul Göthe i'a dat ca amintire un condei de aur.

În 1830, Revoluția Polonă dete primele îndemnuri la viață, inimii sale întristate. Atunci compuse el «*Oda la tinerime*», prin care a ridicat pe toți polonii, tinerii și bătrânii, la apărarea patriei sale.

* Oda do mlodziezi.

Venind la Paris, la Universitatea «College de France» predă literatura slavă. Dar și aci intrigile colegilor sei îl aruncară în cea mai mare miserie. Însă talentul lui l'a scăpat și de astă dată, căci nu după mult timp, Louis Napoleon însuși îl numi Bibliotecar al arsenalului, cu autorisația de a forma o legiune de poloni cu cari să ia parte în resboiul contra Rusiei. Acesta fu ultimul eveniment în viața lui sdruncinată, eveniment nenorocit pentru el ca și pentru frații lui poloni. În adevăr, aceasta lovitura a soartei îl zdrobi cu desăvârșire, căci puțin după aceea muri la Constantinopol, în vârstă numai de 57 ani.

Iubit de toți, jertfindu-se fără preget pentru patria lui scumpă, a deșteptat astăzi în inima acelor care nu'l pot uita niciodată, ideea ca *sfintele lui oase* să fie desgropate din pământul străin și duse în Krakovia la Wawel, unde se odihnesc toți regi Polonilor.

În ceama mare operă a lui «*Domnul Tadeusz*» combate aristocrația, anarhia și nedreptatea. În melodrama Konrad Walenrod, el singur spune: «Numele meu e *milion* pentru că un milion de frați iubesc și sufer pentru dânsul. Îmi iubesc la nebunie poporul căruia aparțin, pentru-că știu trecutul lui, pentru că'l sînt prieten, soț și părinte devotat.»

Adam Mickiewicz e precis; devisa lui este: *Entusiasm, Patriotism și Biserică*.

Cu toată interzicerea din partea Austriei, d'a se face o ceremonie marelui și nemuritorului nostru poet și scriitor, peste 100.000 persoane, fără deosebire de naționalitate, au luat parte la această pompă, care a rămas neștearsă în amintirea tuturor. Să nu'și facă iluzie nici Rusia nici Austria, fiind-că Mickiewicz a știut să fie devotat numai și numai patriei sale.

Tie, dar, Mickiewicz, ție, dar, ție, ți-a fost rezervat locul regilor. Vrednic ești a te odihni acolo unde se odihnesc toți *Regii noștri*, în Wawel Krakovia.

Septembrie 1890.

Eduard M. Adamski

* Pan Tadeusz.

SUB BLONDA ZARE

*Lipiți unul de altul cu-atâta 'nduioșare,
Ca un copil cuminte tu liniștită taci,
Și 'n farmecu 'nserării perduți.... din depărtare
Privim cum liniștite se 'ntorc sub blonda zare
Cireșile de vaci.*

*Și 'n vrăja fericirii de vecuri ne visată,
Perdându-ne 'n beția nebuniei sărutări,
Te culci frumos la sânu-mi de visuri legănată
Pân' ce răsare luna și stelele sărată
Lucind din depărtări.*

*Atunci pornind a lene prin luncile uitate,
Nebun de fericire mă 'ntreb de nam visat,
Strângându-te la sânu-mi mă 'nbăt de voluptate
Pân' se icesc de vale feeric luminate
Căsuțele din sat.*

*Așa cântam odată c'o dulce 'nduioșare,
Dar ați te-aștept zadarnic ca dorul să-mi 'ncaci,
Și tristă-mi pare viața și tristă blondă zare
In jalea ce 'mi-o lasă venind din depărtare
Cireșile de vaci.*

Sc. Orăscu

LUPTA PENTRU TRAIŪ

Sorele apusese roșu ca singele, într'o ceață *lividă* ce ruginia horizontul; pe marea cenușie, cu apa plumburie, steamerul fugea cu vântul în spate.

Comandantul prinzise în grabă și sedusese îndată pe po-dișcă. Acolo întrebă cerul de amurg și dete din cap, ceia ce nu era semn bun. Cu toate acestea marea 'și întindea pinza cărămizie, abia umflată de un vânt ușor.

Călătorii se sculaseră de la masă și fugând din atmosfera năbușitoare a saloanelor și cabinelor, se plimbau pe *dunetă*, stând de vorbă liniștiți, căutând să respire câte-va guri de aer răcorit de iuțela corăbiei.

În coadă se așeză un bărbat cu câte un copil pe genuchi; cu brațele le cernea mijlocul și frunțile li se rezemau de umărul lui. Buzele-î le mângăiau obrajii cu sarutări și urechile cu vorbe de desmerdare.

Gheorghe al lui! Jóna lui! îi ducea mamei lor, scumpa-î soție, pe care boala o exilase departe de ei, acum părăseau pentru tot d'auna Africa, cu o avere mică câștigată, ca să trăiască fericiți în patria lor.

Copiii adormeau: bărbatul rămase visător, cu ochi pierduți în întuneric, căutând par'că să'l găurască, să găsească malul Franței, unde inima i se dusesese de mult.

Trecu o suflare mare ce făcu să geamă catargurile și otgônele să se bocească.

Tatăl se coboră cu cei doi copii, îi culcă fără să'i deștepte pe așternutul lor și așezându-se lângă ei, se cufundă iar în visul vieții pe care avea să o înceapă chiar a doua zi.

II

Sus cerul se intuneca; jos, marea se oțelea.

Valuri scurte ridicau corabia sguinduind-o; apoi, fugând de supt ea, îi lăsaū să cadă cu toată greutatea lui într'o isbitură să se rupă bucăți.

Plecat de burlanul ce poartă vocea, căpitanul svârليا câte o-dată câte un ordin scurt, cu accent nervos, scriș-nind dinți, pachete grele de apă se repezeau pe partea din dărăt a corăbiei, scoțând din locu-ī cārma pe care abia o țineaū doi ȳmeni incleștați la roatā.

O trosnitură stăpāni tumultul tempestei, bara își încetase sguduiturile, corabia era fără cārma.

Și în intunericul nopței, subt impinsoarea mugindă a vântului, corabia fugea fără frāū, fără țintā.

Fără țintā? Vai! După mersu-ī amețitor, căpitanul făcea socoteala, că în revārsatul zorilor are să atingā coasta... unde are să se inomolească într'un mal de nisip? orī să dea de vre-o stincă?

Se temea de malurile insulelor Hyères care trebuiauū să fie prin vecinātatea drumului.

Cum o vrea Dumnezeu!

Corabia-ī iubitā era perdutā: Nu mai avea de sperat nimic, nu mai avea să se gāndească de cât cum să scape pe călători.

Luntricele furā pregătite, cingătoarele de scāpare încinse și așteptaū....

În umbra masivă, corabia fugea mereū, tārātā de uragan în spatele valurilor ce galopau, sburānd printre ele ca o frunză uscatā într'un virtej de pulbere....

O dungă nelāmuritā se ivește la horizont: se revarsā de ziuā!....

În momentul acela o ciocnire puternicā sguodie corabia o ridicā; o scilează, cade într'o parte țintuitā într'o stāncā din fața apei...

III

Călătorii imbrānciți brusce de sguoditurā, își pierd cum-pātul, dau nāvalā pe pod, iaū cu asalt luntricele; se indeasā

in ele ca sardatele, valurile sfăramă una de pântecile corabiei. Luntrele se depărtează pe marea furioasă.

Se face zină, se vede la câte-va mile, speranța răușește,

Corabia, găurită, se cufundă încet, încet; cei rămași se urcă în șalupa cea mare; dar un val vine și o înghite.

Căți-va nenorociți es la fața apei, se agață, se prind unii de alții ca o ciorchină omenească, apoi se scufundă cu toții și hirăitul lor de agonie se năbușește într'un sughiț de morțe.

Cu toate acestea un om tot mai învâțat. Cu brațul stâng ține un băteț și cu mâna ține o fetiță cu capul afară din apă, cu picioarele și cu brațul liber luptă viguros contra mării. Pământul e aproape, are să-i scape.

Dar sarcinile-i paralizează simțurile; înainteară greu, năbușit de prevălitura valurilor. Pieptu-i găfie, suflarea rărită-i șueră între dinți. Oh! nu, nu! Se opinteste, vrea să trăească, să trăească ca să iubească și să fie iubit, să trăească pentru nevasta lui, ca să-i ducă copii, ce-i vor fi datori viața de două ori...

Apoi galben îi svărlă vărsătura în obraz; picioarele i se întepenesc, simte ce-î vine crampa spăimantătoare ce-i leagă picioarele, numai poate.

Aă să piară câte-și trei?

Ah! de ar fi numai un copil, el, înotător bun, sigur că f-ar duce la mal; dar doi, nu poate.

Oh! Ce gând!... nici-odată, nici-odată una ca asta! Gândirea i se revoltă, dar instinctul conservării îi șoptește: trebuie sacrificiul acesta sau moartea...

Să moară câte-și trei! Și nevasta să-î rămăe singură, miserabilă, nemângăiată!.. La ea trebuie să se gândească, la doliul ei etern, de o vor părăsi câteși trei; pe când de vor fi chiar numai doi tot aă s'o pótă face fericită.

S'a mai opintit odată... dar marea are să-î înghită... își li, ește buzele de fruntea lui Gheorphiță și desface brațul.

Apare iar în virful valului, înotând mereu.

Nu mai Ioana e cu el, Ioana ce-î strigă: «Tată, tată! Gheorghe! tată Hai să căutăm pe Gheorghe!»

Nepăsător, cu gura înclesată, oerotindu-și răsufllarea, o-

mul trage spre mal... Dar pământul de care se credea aproape, par'că fuge dinaintea lui; la spatele lui, marea prăvălește în mugetele ei strigătul de ajutor și sughițul de moarte al copilului dispărut.

El merge, merge mereu cu energia îndărătnică a disperatului.

O greutate enormă îi apasă gâttelej, încheeturile îi înțepenesc de oboseală, brațele, cel stâng mai cu deosebire se scrobesc sub o mână de plumb.

Ea pe Iona după umăr. În timpul acesta un val îi acopere capul, se urcă iar de asupra apei, strâns de gât fără suflare, fără puteri.

Ori-ce va fi n'are să lase pe Ioana, ultima rămășiță din familia lui.... Și un nod de jale îi să ridice în gât; îi se pare că deja vede pe mal corpul vătărat al băiețelului, înfășurat într'un lînțoliu de burieni de mare..

Sângele îi svăcnește în temple; vinele încordate după frunte îi apasă creierul; o ceață îi întunecă ochii...

De astă dată s'a sfârșit, e moartea neevitabilă... Strânge la gură, ce se deschide gâfâind, fruntea fetiței, o strânge în brațe... și se dă afund..

Dar iar iese în fața apei: înnoată în neștire; instinctul conservării a ucis pa tată și dobitocul se apără în potriiva morții; elanurile-î se înmulțesc, înaintează, se apropie și un val îl svărlă pe malul unde populația a alergat se dea ajutor naufragiaților...

IV

Când a deschis ochii, s'a văzut într'un pat, nevasta plângând le capătul lui.

Atunci el a întrebat de copil, apoi și aduse aminte și inebuni.

În fie-care zi se duce la mal, uitându-se la mare ca la călăul copiilor lui. Și când se umflă valurile ce îi ajung până la picioare, el vrea să se repeză la ea. Nevastă-sa îl oprește încet. Iar el se supără, că nu îl lasă pe el întâi să-și strângă în brațe copil, ce vin la el pa val...

Georges de Lys.

E L L A !

*Cât îmi esci de dragă astă-ți
Nu știu cum n'ai înțeles.
Când și glasul și privirea-mi
Ți-o spuneau atât de des.*

*Sau de-ai înțeles? zadarnic
O lași liniscei de reci.
Când îmi spun atât de multe
Dragălașii tei ochi reci.*

*Dulcea, lungă sărutare
Ași primi-o mort iubit-o.
Când așa sci de mai înainte
Că mi-ai fi îngăduito.*

*Și răceala-mi de pe buze
Să nu crezi căr fi mai vie,
De cât ceea care-o varsă
Ați amara-ți ironie.*

*Deci când glasul și privirea-mi
Ți-o spuneau atât de des,
Cât îmi esci dragă astă-ți
Nu știu cum n'ai înțeles.*

DOMNU TANU

(NUVELĂ)

În clasă nici un șgomot, nici măcar un fâșiit de hârtie. Un vânt de primăvară aducea prin ferestrele deschise, mirosul dulce de la trandafirii din grădină. Prin vecini cânta un cocoș alene. Razele soarelui, pătrunzând printre frunzele salcâmului de la fereastră, se jucau nebunatic pe bănci, pe ziduri, pe fețele tăcute ale băeților.

Era în prima zi, după vacanția Paștelui. Plouase în ajun, și timpul răcoros, ziua frumoasă, mă făcea să stau pe ghimp în bancă, căci fără voce cugetul mi se ducea la pământul bătătorit din curtea școlii, la joc, la arșicele din buzunar. Și tăceam, tăceam cu toții căci d-nu Tanu intrase și își căuta ochelarii ca să strige catalogul. Ce urit era d. Tanu când își punea ochelarii ! Nu știu cum, dar acele sticle, la ochii lui mici, verzi, neastâmpărați, pe nasul scuf mare, cu nările umflate, îi dau înfățișarea unei viespe, cu aripele întinse, cu acul scos, gata să ntepe, cum aveam una zugrăvită pe cartea de citire. Mi-aduc aminte, că în tot-d'una când d-nu Tanu se pregătea să își pue ochelarii, un fior neînțeles îmi trecea prin inimă ; vezi că prin acei ochelari pusese el atâtea treiuri la lecție și la conduită, pe d'asupra lor ochii lui de vulpe surprinsese atâtea neorindueli în clasă, când pe neașteptate auzeam :

— Rădulescu în genuchi ; Manolescu, cinci la palmă.. cutare, azi la arest până la unu.

D'abia mai uitasem acești ochelari, căutăturile șirete și frumoasele făgădueli ale d-lui Tanu : d'abia mai respirasem

aerul liber al vacanției, și acum, acum când ziua era așa de ispititoare și maidanul din fața școlii așa de bătătorit, cu ce inimă puteam să mai ascult glasul de aprod al d-lui Tanu, strigând catalogul, îngânat de ecoul clasei tăcute sau de cântecul unui cocș din apropiere ?

Cercetasem cu privirea toate lucrurile din clasă : zidurile albe, tablourile de istoria sacră, harta Europei de lângă catedră ; contemplasem mult jocul frunzelor salcâmului, mișcate de vânt, și acum privirea mi se oprise asupra dascălului meu. Era schimbat : Același barbă roșie, neingrijită, același păr cărunț, tuns la piele și rar, același ochi mici și răi, cătând neincetat în juru-le, aceleași urechi mari, late, întorse în spre noi ca două uși deschise ; până și gulerul murdar de la cămașă rămăsese așa cum le lăsașem înainte de vacanțe. Numai redingota lui neagră părea puțin priminită : Nasturii de la spate fuseseră puși ; petele cenușii de piept deveniseră mai puțin pronunțate. Ghetele însă, ghetele lui mari, late în vârf, impeticate, dar lustruite ca oglinda, rămăseseră aceleași. Cele două săptămâni de vacanție nu schimbaseră nimic în dascălul meu ; numai frumusețea vremii, care imprăștia peste tot ca o pulbere de aur, îl făcea și pe dânsul să pară mai spălat în dimineața acea.

Strigă catalogul, tuși de două ori ; apoi cu creionul la gură rămase pe gânduri. Un aer de blândețe se lăsa încet, încet, pe fața lui de obicei rea și batjocoritoare. Dar îl mai văzusem și altădată făcând ast-fel. Nu pentru întâia oară fruntea lui se descrețea, ochii i se inseninau, mustățile lui grase i se apropiau de nas, gata să intre în el, ca să dea naștere la un ris lingușitor. Avusesem prilejul de multe ori să'l vedem făcându-ne această strimbătură de bună-voință, căci de multe ori D-nu Tanu făcuse pe negustorul înaintea noastră.

Și părea un inger d-nu Tanu, ca negustor ! Ce n'am fi dat noi să'l vedem în tot-d'auna că are câte ceva de vândzare or de cerut : eram siguri că în ziua acea suntem scăpați de observații, de bătaia la palmă, de treiurile la conduită și une-ori de lecții chiar. În zilele de negustorie,

dascălul nostru era de zăbăr. Talentul oratoric, mult, puțin, cât avea, era cred, tot desfășurat înaintea noastră. Da, el în tot-d'auna ne voește binele, îi e milă de banii părinților noștri și în loc să cheltuiim la librărie în zadar pe lucruri proște, el a găsit mijlocul, ca nici să nu ne coste mult și să câpătăm și lucruri bune. Ce bucurie pentru noi când intrând în clasă, găseam catedra prefăcută în teșghea, gemând de mărunțișurile pe cari cu sfințenie le admiram din depărtare, necutezând să le atingem. Creioane «Universal extra-fin», hârtie, caete de mână, linii, penițe, cărți neaprobate de Minister, toate erau vândute cu prețuri îndoit de ca la librărie. Pe rând, fie-ce chemat eșa din bancă, să-și primescă din mâna profesorului partea. Apoi, se întorcea la loc, cu inima plină de mulțumire, ca și cum ar fi câpătat cine știe ce dar, ce resplată a învățătorei. Nu știu cum, însă lucrurile de la dascăl îmi păreau înzestrate cu un dar sfânt; ce fericire pentru mine să am în mână același creion pe care-l avea d-nu Tanu, să am pe bancă același calitate de hârtie, același carte pe care o avea și el. Ajunsesse chiar să mă cuprindă dorul de a purta și eu ochelari ca dănsul. Cu astă plăcere luam acasă din buzunarul tati, ochelarii, și-i puneam la nas; ce bucurie simțeam atunci, în fața oglinzii, când mă găseam leit profesorul meu, și-mi părea reu că n'am ochii verzi, că n'am barbă că n'am perul roșu, cărnul și rar, ca dănsul!

D-nu Tanu își strinse catalogul. Ce fericire; azi n'asculta pe nimeni.

Își trase scaumul mai spre noi și începu:

«Băeți, știți prea bine că se apropie examenul.»

Examenul! — Așa e; mai era o lună până la examen. Și eu, care nici nu visasem, care nici nu eșisem bine de sub impresia oulor roșii și a cozonacului cu vin... Examenul; d'abia îmi uitasem d'asest examen, ale cărui emoții de alt-fel, până atunci, nu le simțisem de cât de două ori. Trebuie să fi avut ceva ascuns într'însa vorba acăsta de mă înfiora ast-fel. Fără voi mi se ducea gândul la examenul trecut: ce zi solemnă, ce aspect impunător dau clasei lanțurile de hârtie colorată, agățate de pereți în forma de

pânză de păiajen, cu cât respect și atențiune erau îndreptate fețele părinților, la întrebările profesorului.

— Atunci se va alege, adăogă d-nu Tanu cu glas cobitor : Cel care a învățat își va primi răsplata, va lua premiū, va trece. Cel care nu, are încă speranța îndreptărei.

Toate fețele îngrijate se 'nșeninară.

— E vreme de îndreptare, repetă d-nu Tanu ; cu o condiție, însă : să vă faceți datoria. Deocamdată, iată ce ve cer : s'aveți caete făcute de mână ; dar fiind-că voi nu ve puteți procura cum se cade, trebuie să vă ajut tot eu și aici. Nu vreați să mă dați de rușine la examen.

Și apăsă asupra vorbeii examen. Iară noi plecărăm incredințați că d-nul Tanu ne vrea binelō.

Invoiala era făcută. A doua zi trebuia să'i aducem ficcare câte 80 banu. Mai nainte de a pleca d-nu Tanu ne aminti și de *decorul* clasei ; Ne spuse că in privința hârtiei de *rotogalo*, ne ajută tot el !

Chiar in ziua aceea, pe la cinci, l'am întâlnit pe profesorul meu eșind dintr'o librărie proastă de pe calca Moșilor, cu un teanc de hârtie la subțioară. Se ducea repede cu pasul lui mărunt și grăbit, cu pălăria'i eșită la pensie, cu redingota cu nasturi puși, cu bastonul lui scurt și nodoros. L'am urmărit mult, mult cu privirea, căci era o di deosebită pentru mine, când întâlneam pe dascălul meu pe stradă : nu știu de ce mi se părea mie, că locul lui d-nu Tanu nu poate încăpea un om așa de supărăcios, oare era in stare să'i tragă douē-zeci la palmă pentru cea mai mică mișcare, pentru cea mai slabă gălăgie ; și mă miram grozav. Cum șgomotul stradei nu'l supără, cum omenii nu'l ocolesc cu frică.

Nu'l știam cine e, de unde vine. Un fel de taină nepătrunsă părea că'i acoperă trecutul. De aceea am simțit un mare respect pentru coana Elena, urechea mahalalei, când am auzit-o pe dânsa că'l cunoaște.

— A, Mihalache Tanu ! zicea dânsa cu dispreț. «Cum să nu'l știu ? Calicul ăla... Își mănâncă de sub unghie... Il știu, il știu... A vrut de zece ori până acum să se 'nsoare... Alege și el până când o culege. Caută zestre și nu'și

vede haina roasă'n coate și pălăria că i'a prins mușchi. A!... Cum să nu'l știu?... Mihalache Tanu...

Mihalache! Ii zicea pe nume! Intimitatea asta imi plăcea grozav. Eu n'aș fi cutezat să'i zic nici măcar Tanu. In schimb, însă, nu mă puteam nici de cum obișnui cu defectele pe care i le atribuia coana Elenca, lui d-nu Tanu. Eram stăpănit de iluzii prea frumoase, pentru ca să mi-l inchipuiesc capabil de atâta înjosire. «D-nu Tanu calic,» cugetam eu. — Nu se poate... d-lui care ne vrea binele, care ne dă caete și cărți așa de frumoase și așa de eftine... Toate le avea: o fi reu, o bate la palmă, la... fălci, dar numai calic și urit nu e.» D-nu Tanu știuse să ne insuflă perfect ideea, că tot ce face el, că tot ce are, chiar și defectele, sânt un bine; că așa a trebuit să fie; că, dacă ar face alt-fel, nu l'ar prinde, ar semăna cu ómeni cei-Pălți... și dascălul meu nu sémână cu nimeni!

In timpul primăverei, până 'n ziua, înainte de a intra in clasă, il găseam veșnic in grădină. D-nu Tanu își îngrijea de brazde. Avea o grădină mare de zarzavaturi. Afară de câțiva pomi și vre-o trei rădăcini de trandafiri, restul era semănat cu usturoi, ceapă, cartofi și floarea soarelui. Coana Elenca spunea că și cu acestea face negoț. Eu n'am crezut.

Ţar fi stat bine, ca muncitor, cu sapa in mână, cum era el sbârlit la per, la barbă, cu pantalonii vechi și in jiletcă. Dar un lucru îi strica tot farmecul: Avea la nas ochelarii, veșnicii ochelari, cari 'mf reaminteau deodată, catalogul, nuiiua și treiurile din clasă.

O singură dată l'am văzut pe d-nu Tanu in frac.

Primise vestea că vine ministru și cu ocazia asta, pregătise o lecție model: Își reparase o pereche de pantalonii, își pusese fracul și cravată albă. Dar n'avea guler curat; or, cine știe ce i-se 'ntemplase, că'l vedem venind in clasă, grăbit, disperat.

— Băeți, care din voi aveți pe acasă vre'un guler curat dar curat; nu strică și nou. Alergați iute și mi-aduceți. Vine ministru și n'am nici un guler acum la îndemână.

Intr'o clipă, doue-zeci de băeți sburărăm din clasă. Intre ei eram și eu. Ședeam aproape. M'am dus fuga la mamă,

găăind. Imi dete trei feluri de gulere, de ale tati, ca să aiă de unde săși aleagă.

Când m'am întors în clasă, unii sosiseră alții nu. Fiecare așteptam, mai aprópe de uše, cu gulerul în mână, căci fie-care voiam să ne bucurăm mai întâi de favoarea de a îndatora pe d-nu Tanu. Unii aduseseră gulere de stambă. În mâna unuia am observat un teanc de vre-o zece, printre care se deosebiau și vre-o două de damă, cu piept. Bietu d-nu Tanu ! Ce ploaie de gulere îl aștepta... În acest timp, Ionescu, cel mai mic dintre toți, al cărui spate era centrul unde se concentrau toate loviturile de ghiont ale clasei, Ionescu sosea obosit, d'abia ținând în brațe două cămăși întregi, de bărbat, una albă și alta de stambă, amândouă bine scrobite, aprópe noi. În clasă se făcuse un sgomot infernal. O mulțime de spirite, care de care mai necuviincioase pe socoteala originii gulerelor din mâna fie-căruia, erau împărțite la dreapta și la stânga. Sărmanul Ionescu, cât a avut să sufere în dimineața acea ! Și am fi ris mult pe seama acestor întâmplări, dacă d-nu Tanu n'ar fi intrat atuncea.

Era gătit cu fracul, cu pantalonii, cu tot, numai guler la gât n'avea. Vezând atâtea mâini întinse spre dânsul, găsi se vede mai nimerit să le adune de la toți. Eă imi dădui în liniște modestul meu obol. Ionescu se furișase acasă cu cămășile.

În sfârșit Ministrul sosi. Intră o dată cu d-nu Tanu.

Ministru ! Un om de care îi e frică și lui d-nu Tanu. Ce mare trebuie să fie !

Absorbit în contemplarea acestui om supranatural, pe care nu ne era dat să-l vedem de cât la prasnice, nu observasem până atunci pe d-nu Tanu.

Timpul ascultării trecuse. Ministrul își exprimase dorința de a-l auzi pe dascăl explicând. Pentru întâia óră de când explica, d-nu Tanu se dete jos după catedră. Sgomotul ce făcu scaunul, când se ridică dânsul, imi atrase mai bine băgarea de seamă asupra lui : d-nu Tanu își pieptănase barba. Ce minune !... Fracul îl făcea cu desăvârșire caraghios : Cum era înalt și slab, cu coada fracului atârăn-

du'i în jos cu coada unei rondunele, semăna mult cu băcanul nostru când se gătea în zilele de Paște.

De sigur, de astă dată își pregătise lecția. Tuși de două ori, își așază puțin cravata, ochelarii, și încopu... Paragraful din Istoria Românilor fu spus aproape pe de rost. L'am urmărit rând cu rând, pe carte. La aritmetică se incurcă la o împărțire, pentru că vrând să ne facă un raționament *de la densusul*, se vede că l uitase și se 'nomolise. Totuși nimeni nu l'ar fi băgat de seamă greșala, dacă el singur, în prostia lui, n'ar fi spus ministrului :

— Să nu credeți că m'am incurcat, d-le Ministru ; dar mi-adusei amiate că raționamentul ăsta nu e pentru densusi ; de acea îl sâr.

Și l'a sărit.

A doua zi, când l'am văzut iarăși, cu redingota lui, cu barba care d'abia mai păstra o urmă din pieptănătura din ajun, cu ochelarii, care'l făceau așa de urit, cu nuiana de trestie în mână, m'am uitat trist la densusul. Devenise iarăși d-nu Tanu din tot-d'auna : supărăciosul și reul d-nu Tanu. Dar erau obișnuit cu această schimbare a profesorului nostru.

* * *

Astăzi e tot director și tot la aceeași școală. Se numără printre profesorii cu metodă și vechi. Il întâlnesc adesea ; pare neschimbat ; până și redingota lui cea veche, până și pălăria cu mușchi, ghetetele cele mari, late în vîrf și pline de petice, aū remas aceleași. În schimb, perul lui roșu a început să albească, iar trupu'i, înainte drept, s'a încovoaiat puțin. Il salut cu respect și mă cunoaște. Imi răspunde tare și mîi zice pe nume. De alt-fel, personal, n'am să'i dafioresc multe pedepse : câte-va mueli la palmă și țineri la arest.

Coana Elena avusese dreptate. Fostul meu dascăl e de o avariție nepomenită. Face pe cămătarul, pe negustorul, pe sluga dacă s'ar putea, numai să iasă bani. Și a isbutit să stringă, căci a făcut avere. Vara trecută a fost la expoziția de la Paris ; de altmintrelea aceasta e cea, mat mare

nebnie pe care singur mărturisește că a făcut-o în viața lui. Și adaugă într'una cu durere :

— Alții m'aū scos din minți.

Zilele trecute l'am întâlnit la o cafenea. A primit săl tratez, și a plecat aproape îndată, pretextând o afacere grabnică. Totul era teama de a nu'l lăsa pe seamă consumația.

Intâmplarea aceasta mă făcu, fără voe, să mă gândesc la trecut. Mi-aduseși aminte de negoțurile lui, de șireteniile inventate ca să ne ia banii, de istoria gulerelor, pe care nici până acuma nu ni le-a dat înapoi. Și nu știu cum, dar chiar astăzi, după atâția ani, când sunt incredințat de adevăr, când ved că din tot d-nu Tanu nu reese de cât avariția și laconia, azi, impresia din copilărie încă pare că mă stăpânește, și fără voe stau la indoială în fața chiar a convingerei mele, ca și acum câți-va ani, în fața destăinuiriilor coanei Elenchi...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Barion.

CRONICĂ

Pe drum de gară

Zugrăvindu-și umbrele pe caldarâmul cel de piatră trăsuriile negre în roșul felinarelor se întrec una câte una. Pe o parte a drumului un șir de trăsuri cu birjarî pe capră, unii adormiți, alții încercând lungimea bățurilor, se perde în întunerecul strădet ce cotesce la stînga. Mai încolo sub lumina felinarului din colț se mișcă umbrele sinigiilor ce se plimb pe lângă coșuri acoperite cu mușama unturoasă și înconjurate cu șiruri de covrigi ce se înalță truflași lângă originalii bogaci.

În curtea gării amestecătură de trăsuri pe d'asupra cărora pare că înoată în întunerecul serii o învălmășeală de șepci albe și sfărcuri de bice.

Hamaliî aranjați d'arîndul în fața scării scoțîndu-și șepcile cu numere de linichea galbenă se întrec care să pună mai întîi mîna pe cuferele de după capră.

Un domn înalt și supțire, cu favorite lungi și haine galbene, pare că se certa cu birjarul - o matahală de nu-l încapă capra - în fine se împacă, domnul accelerînd înțeala pașilor și birjarul trîntindu-i o cruce-a măsii odată cu luarea bățurilor în mîna.

La casă înghesuială ca la pomauă -- zăngănituri de bani, lovituri de coate, sgomot de cufere trîntite pe tarabă -- Cinquante centimes pour les intimes -- Pentru mitocani douăzeci și cinci de ani -- Mersi, nu iați -- Nai pentru ce -- și mîngîindu-și favoritele Albulescu trece înainte uitîndu-se în dreapta și stînga. Salonul de așteptare clas. II plin, clas. I vîo cinci persoane -- toate femei.

Peronul plin - - Varda! s'aude glasul unui tregher: Pardon Die! Pardon! faceți loc, mă rog - - Ghiță! s'aude glasul unei-mahalagioaice din clasa III-a. Ghiță! Bagă de seamă gura podului e deschisă... Spuneți lui Nae să se ducă colo! Rufelee sunt înfinse. Vezi Marița să nu umble pe la borcanele cu dulceață. Bang Bang Bang sună clopotul pentru a 2-a oară. un impiegal cu capul roșu inspectează vagoanele, un altul cu șapca în mână îi răspunde la întrebări. D'alungul șinelor ce se perd în întunerecul depărtării, licărind se vede o scântee felinarul roșu al unei locomotive ce vine. Invărturi în cerc de felinare verzi și traversări de alte felinare - - S'aude fluierătura. — Un funcționar roagă lumea să se dea mai înapoi. Trenul intră în gară - - se oprește. Se ved perciunii a 2 jidanî. Câte-va cuconite - - sărutări și strângeri de mâini. Sună a 3-a oară. - - Trenul din gară plecă. — Capete la ferestrele vagoanelor. zâmbete drăgălașe. salutări din pălării și regulatul tic tac al roților se perde.

După câte-va minute peronul e pustiu ca și cum nu s'ar fi petrecut nimic. - - Nici hamalii nu se mai vedeau. D'o dată se aud nisce pași. - - Două dame cu geamantanele în mână intră repede - - se oprește pe loc de se uită în lung cuni macagiți schimbă șinele.

- - Perduse trenul.

Saraphan

MEDICINA PRACTICĂ

Despre scarlatina afebrilă. — Considerațiuni asupra patologiei și tratamentului scarlatinei

Cu toată discuțiunea asupra acestei chestiuni, până astăzi nu este încă hotărât dacă există o atare formă de scarlatină. Se știe că sunt cazuri de scarlatină rudimentară, care par a evolua fără febră. În alte cazuri, coșcapă cu totul observațiunei, erupția și fenomenele ce o însoțesc sunt atât de fugace și ușore, starea generală a bolnavului atât de puțin turpurată, în cât maladia nu este luată în seamă nici de pacient, nici de cei din jurul lui; atunci tocmai fenomenele ce apar mai târziu, ca urmele desquamației, nefrita și anasarca, etc., dovedesc cu siguranță că era vorba de o scarlatină. Mai sunt cazuri, în cari după o febră inițială mai mult sau mai puțin vie, maladia evoluaiază apoi fără febră așa în cât deja de a doua zi după erupția temperatura devine normală. Excepțional se întâmplă contrariul: erupția exantemului cu lipsă de febră și apariția acesteia cu desvoltarea erupției,

Nu se cunosc însă până acum cazuri sigure, în cari, alături de simptomele cardinale ale scarlatinei, maladia să își fecă cursul său de la început și până la sfârșit fără febră. Dr. Wertheimber descrie în Münch. med. Wochenschr. No. 26,90 două asemenea cazuri, pe care le a observat de la apariția lor.

Primul caz era un băiat de 7 ani. Într'o dimineață gătindu-se pentru școală, muma sa observă din întâmplare o roșală pronunțată pe partea anterioară a gâtului său și

partea superioară a toracelui, cea ce o face a opri copilul acasă și chema pe autorul. Acesta găsește atunci gâtul, toracele, umerii și gârtea superioară a spatelui acoperite de un eritem difuz ușor, care de aproape se vede că e compus de niște puncte mici roșiatice strins apropiate; amigdalele roșii uniforme, nemărite de volum, unele puncte pe vârlul palatin precum și vârful și marginile limbei asemenea roșii; ganglionii limfatici din dărătul unghiului maxilarului neinflamați, nici sensibili la presiune; nici o durere în gât sau jenuță în deglutiție. Spre seară exantemul s'a întins mai departe pe abdomen și spate; pe extremități se vedea numai pe fața anterioară a antebrățelor precum și în apropiere de plicele genuchiului; zilele următoare era limitat la aceleași puncte și în dimineața celei d'a patra zi era aproape șters; tot așa dispărură și fenomenele feringiene. A 9-a zi s'a vedut o desquamatie fină, ca tărăță, mai cu seamă pe pe partea flexiunii a antebrățelor; nici o turburare în tot cursul maladiei, lipsă de albumină în urină; maximul temperaturii era e doua zi seara 37.8.

A 4-a zi după îmbolnăvirea pacientului, se declară la o soră a sea de 5 ani o scarlatină tipică în circumstanțe care fac a se elimina cu siguranță ori-ce altă sorginte de infecțiune, de cât cea de sus.

Al doilea caz, o fetiță de 6½ ani, era întocmai în trăsuri generale cu cel precedent. Aci se ridică însă temperatura o dată, anume în seara zilei a doua, la 38° I pe când în restul timpului era tot-d'a-una sub 38°. Ca și în cazul precedent, și în acesta starea generală a copilului era complet neturburată și remase ast-fel, când în ziua a 17-a a maladiei apăruse albuminuria, care fără diminițiunea secrețiunii urinare, se arță periodic și dispăru după o săptămână.

Autorul arată apoi că între maladiile infecțioase sunt prea puține care prezintă atâte variațiuni de la tipul lor și în care extremele nuanțelor sunt atât de depărtate, ca în scarlatină. În majoritatea cazurilor diagnosticul scarlatinei este cum se știe, atât de ușor, în cât e pus deja de multe ori de rudele bolnavului. Cu totul alt-fel se întâmplă în cazurile de care e vorba: temperatura corpului abia crescută,

erupția ușor dezvoltată și mai cu seamă foarte fugace, ușoarele turburări în faringe și gura, contribuie toate a îngreuna recunoașterea maladiei. Autorul a găsit aici un simptom de mare valoare, pe care și în cazurile cele mai ușoare numai arare ori nu l-a întâlnit: lipsa de concordanță între temperatura și frecvența pulsului, adică pulsul foarte frecvent cu o temperatură, ce întrece ușor pe cea normală.

Alte două cazuri anafage au fost publicate de dr. Felix Beetz:

În primul e vorba de un muncitor care cu o erupție scarlatinoasă generalizată pe tot corpul și cu amigdalele tumefiate a putut fără nici o ridicare de temperatură să-și caute de ocupațiunea sa și după trei săptămâni autorul l-a revedut cu o albimurie înaintată, când a putut să verifice diagnosticul. Al doilea caz îl formează însuși d-ru Beetz, care 36 ore după vizitarea unui copil bolnav de difterie scarlatinoasă se îmbolnăvi însuși cu un ușor fior de o angină cu o roșată întinsă a amigdalelor și faringelui; după alte 12 ore el era bine și căută pe bolnavii sei, până când i s'a atras atențiunea de alții asupra unei erupțiuni scarlatinoase ce i apăruse. Temperatura luată timp de opt zile dimineața și seara, n'a trecut nici o dată peste normală și trebuie să fost crescută numai în timpul fiorului, când n'a fost măsurată. Pulsul era frecvent în primele două zile. Diagnosticul a fost verificat apoi printr'o desquamație întinsă.

↳ În cercul de activitate a medicului, partea de vest a orașului, erau atunci mulți bolnavi de scarlatină.

Dr. V. Ziemssen publică în ziarul *Sammlung klinischer Vorträge* No. 14.1890, un studiu asupra patologiei și terapiei scarlatinei, din care extragem următoarele puncte principale:

Primele simptome ale scarlatinei sunt: versăturile, angina și febra, care este foarte mare din prima zi, pulsul foarte frecvent și o stare de stupeoare și slăbiciune. Celelalte simptome și complicațiuni citate de Ziemssen sunt cele cunoscute.

Ca terapie Ziemssen recomandă în primul rând băile reci și căldicele și afusimile, care se fac ca la tifus. În starea

adinamica a bolnavului sunt indicate băile căldicele și excitante (vin); afusiunile trebuie evitate. Vom face uz și de mijloacele antipiretice, însă în al doilea rând. Fălșele membrane difterice vor fi ridicate cu pumătufuri de scamă și lecurile vor fi pensulate cu soluție carbolică (1:2 pînă la 1:10); aceasta se face o dată sau de două ori pe săptămână, împreună cu gargarisime pe fie-care zi. După Ziemssen gargări-mele singure nu sunt suficiente; el mai recomandă injecțiunile de acid fenic în paraanchimul amigdalelor și faringelui. Tratatamentul infiltrației ganglionare și a țesutului celular au dă rezultate mari; când sunt fluctuente trebuie incizate. Coriza și otita media trebuie tratate cu mare atenție (paranceteza la timp a timpanului). Contra nefritet de fo. mă gravă băi calde și apoi înveliri în cerceafuri de lână. Baia se încălzește mereu, prin adăogirea de apă caldă, în timp ce bolnavul se află într'însa. Durata băet $\frac{1}{2}$ pînă la 1 oră, a cerceafurilor $\frac{1}{2}$ pînă la 2 ore. Baia caldă produce câte odată abia la a treia aplicație o sudație forte. Afară de băi vom întrebuința pilocarpina, ape sodice, vinuri carbonatate (Champania) dar mai cu seamă laptele. Dintre medicamentele interne trebuie citată digifala, licoarea amoniacală sau acetatu de potasa. Convalescența cere o îngrijire deosebită.

NENOROCIT DIN MULTA FERICIRE

(NUVELA)

Il cunoscusem în liceu pe Constant Sobrian. Era un băiat bun, plăcut, studios, răsfrătându-se rare ori în potrive dascăliilor.

Mai târziu îl regăsim avocat și căsătorit. Găte o-dată la teatru, în loje, îl zăream la spatele nevastei sale, o femeie-înscă nostimă. Nu știu de ce, dar vădându-i în tot-d'ăuna așa, unul lângă altul, el în tot-d'ăuna cam palid, ea dreaptă în balanțările unui bust superb, un gest de triumf la o femeie care se simte stăpână și frumoasă—o bănuială 'mi veni că în această gospodărie adevăratul stăpân nu era Sobrian.

Intr'o-zi cum ne aflam la club, mă luă la o parte și începu a'mi spune.

— Toți mă cred fericit. Și în adevăr, nimeni ca mine nu e mai îndreptățit de a fi fericit. Mi-ai văzut nevasta: e încântătoare. Ca toți oamenii simțitori și cari n'au prea uzat de viață, adusei în gospodăria noastră un ideal de dragoste și de devotament pe care l-a îndeplinit ea.

Ei bine! Sunt nenorocit, din pricina prea marelui fericiri. Nu mai sunt al meu, aparțin cu sufletul acestei fericiri care mă doboară și mă stăpânește.

Fericirea mi-a omorât energia. Afară de nevasta mea, pe mulțumirea ce mi-o dă traiul bun și liniștit, nu mai am gust și forță pentru nimic. Sunt victima celei mai desăvârșite fericiri ce poate exista.

Nu ride, așa e. Nu mai am chiar energia pentru a mă res-

vrăti împotriva acestei nedreptăți a unei vieți prea din cale afară egală.

Nu mai am nici o hotărîre; și cu toate acestea, aduși a-minte, nu eram o găscă ploată... Vezi, acum a o simt, dar e prea târziu.

Aveam puțină avere și nevasla 'mă-a adus o zestre bună. Am dat de trai fericit, am adormit în Capela mea, și ceia-re e mai rău, fără speranță că mă voi putea trezi, A! Dacă ai ști! În viața asta prea intimă, în dragostea asta de turturele, în fericirea asta egoistă și neclintită—femeia m'a pierdut. Ea a nimicuit în mine părțile de om.

Odinoră, am avut și eu amante, ca toți tinerii... Ai să ne crezi când îți spune că nu mai îndrăznesc să mă apropiu de o femeie, că contactul ei me sperie, că ași fi în stare să ocolesc numai ea să nu întâlnească o femeie pe stradă.

... Sunt bolnav... Am în mine o nevroză nestudiată încă, tortura unei fericiri... Tot iubind și fiind iubit, ajung la o stare morbidă și mistica în care numai ideea sexului me persecută, fără a dori nimic.

Și asta e semnul decăderii; căci lupta primordială rezidă în femeie, care atunci nu era de cât femeie, și acum eu timpul a ajuns idolul, polul către care navighez, bestia de soț care surizându-ți se hrănește în același timp cu creierul nostru.

Progresul ne-a dat toate acestea. Am început să monopolizăm pe Dumnezeu; am lăgăduit suprema splendoare intelectuală a mitului pluralizând în simboluri forțele vieții, universalizând noțiunea divină prin zeificarea soarelui, stelelor și elementelor... Am născocit apoi monogamismul, femeia suverană și zeiță, pe Maica fecioară din paradisurile iluziei și fericirii... Dar, scumpul meu, firea noastră întreagă desmiște această posesiune resturnată și care acum se falnăcește prin posesiunea bărbatului de către femeie... Renunțând la poligamie, am ajuns la sclavie... Plânge-mă!

Bietul Constant Sobriam 'na făcut rău în seara aceea cu spovedania lui.

Cumille Lemonnier.

O LĂMURIRE

Publicul cititor cunoșce injuriile, ce mi s'au adresat în ziarul *Răsboiul Weiss* de către un anume **Filip Marinescu**, cum -- poate și răspunsul meu. Pentru prietenii „*Generației Nouă*“ mă simt dator să schițez faptele. Numitului domn i-am comandat și achitat anticipat costul bustului lui C. A. Rosetti; când a fost vorba să mi-l predea îmi cere un *sur-plus* de 250 l. n. Având înscris în regulă semnat de dăusul de primirea integrală a banilor, e firesc că n'am vrut să mai dau nici un ban.

Atunci — stimabilii ciselori de calomni — cum îi numiam în răspunsul meu din „*Răsboiul*“ începe o serie de injurături, cari de cari uau murdare și se vede mai caracteristice persoanei sale. Chemat în fața justiției, e condamnat — cu decizie definitivă — la restituirea bustului și la amendă pentru trăgându-i șarlatanească.

Pentru-ca însă să nu lipsiască *Camelia* din mijlocul buclietului, înșelă și pe un biet italian anume *A. Agostini* din calea Griviței 129 cu suma rotundă de 150 l. n. Cu lucrul de remarcă e. că în timpul judecății și-al injuriilor, ce-mi adresa — primiam scrisori de la acest parazit puturos în care avea îndrăzneala să mă în-tituleze *dragă prietene* și să mă răge să cad la învoială.

Unu animal de asemenea speță -- tovarăș cu nisce jidanii cunoscuți în București prin meschinăriile lor, -- nu se envie de cât noroind și mocirla, în care se tăvălesc.

Posed multe acte, cari dovedesc calitatea persoanelor despre care e vorba și mă fac tare să susțin că voi procura auzului tuturor în curând *un trio* de concert din operele pungașilor -- în saloanele Văcărescilor. Iată de-ce pe lângă hoți, perd și ômenii cu sufletul curat.

25 Septembrie 1890, București.

Ed. M. Adamski

ZIAR NOU

Anunțăm cu o deosebită plăcere, că d-l. Ioan I. Livescu, ziarist și profesor, fost redactor al «României Literare» și șef-redactor al «Fântâniei Blanduziei» secole sub redacțiunea sa pe ziua de 1 Octombrie curent un ziar literar-politic mensual, cu colaborarea unor scriitori și scriitoare distinse din țară și străinătate. Numele ziarului este «Archiva Nouă» și pare merită a ocupa un loc distins în presa noastră literară.

* * *

ACT DE MULȚUMIRE

Sub-semnatul Ion Ivan Șuchiu locuitor din **Comuna Budești** plasa **Negoesci** jud. **Ifov** aduc prin aceasta mulțumirile mele **Onor. Direcțiunii a Societății de Asigurare Mutuală «UNIREA»** din București, pentru justa despăgubire ce mi-a făcut lichidându-mă **fără întârziarea daune** ce am suferit **prin arderea caselor mele** din sus zisa comuna, profitând de această ocasiune aduc la cunoștința publicului spre a-și **asigura** avutul lor acestei bine-facătoare instituțiuni.

ION IVAN ȘUCHIU

Primarul Comunei Budești

* * *

SPRE SCIINȚA AMATORILOR A CUMPĂRA DE VENZARE

Casele din strada Mercur No. 5.

Casele din Calea Văcăresci No. 84.

A se adresa la d-l T. Soluțolu în Strada Doamnei No. 6.

* * *

DE VENZARE

Casele din Strada Popa-Rus No. 8.

Director-Proprietar **Eduard M. Adamski**

Marca înregistrată

CEVA NECESAR

HIGIENA, ECONOMIE, ELEGANȚĂ ȘI DISTRAȚIE

Toți medicii sunt de acord, că tutunul fumat în contact cu buzele, cum se fumează de pildă țigările fără carton strică foarte mult și îmbolnăvește dese ori buzele. Așa s'a văzut casuri de cancer pe buze din cauza fumatului de țigări fără carton.

Pentru a înlătura aceasta se recomandă publicului fumător

TUBURILE PENTRU ȚIGĂRI

care au o mulțime de avantaje. Ele având un carton la capăt, acel carton atrage în sine nicotina care o lasă tutunul.—și aceasta se poate vedea ușor rupându-se cartonul după ce s'a fumat—și ast-fel buzele sunt păzite de a fi îmbolnăvite.

Economia, mai este un mare avantaj la tuburi. Este știut de fie-care fumător că la facerea țigărei se pierde o mulțime de tutun, și apoi se leapădă mai jumătate de țigara, pe când la țigările cu tuburi, se înlătorează cu totul aceste inconveniente.

E apoi un ce mult mai elegant și chiar o distracție de ale face.

Fabricarea țigărilor cu tuburi e atât de ușoară în cât fie-care o deprinde în 3-4 minute și lucrează țigările la perfecție.

Prețul tuburilor este așa de mic începându-se cu **35 bani suta**, în cât poate fi un lux permis ori cui de a și le procura, și de a fuma tot-d'a-una o țigara cum se cade.

Deci voiți ce-va igienic, economic, elegant și o distracție, încercați o singură dată a face țigari cu tuburi, și veți fuma tot-d'a-una numai de aceste țigari.

ED. HAYECK

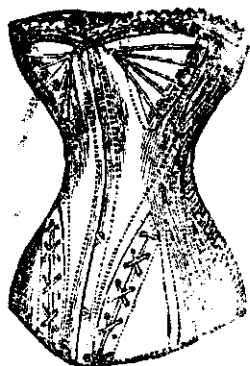
Se vinde la Magasinele:

G. A. MELIC Calea Victoriei No. 36.

D. A. DOBRESU Calea Victoriei No 52.

«**A LA MÈNAGÈRE**» Bulevardul Academiei.

Magazinul, Calea Victoriei 31 fost, 15 lângă Ambaada Rusi

balenă veritabilă.

PRIMA

Fabrică specială de „Corsete” în România

45. CALEA VICTORIEI, 45.

În rând cu Hotel OTETELESCHANO

Avem onoare a anunța onorabilul public din Capitală precum și din provincie, că fabrica noastră posedă un bogat asortiment de corsete în toate culorile, fașoanele cele mai noi, lungi pe talie, corsete ajour, de satin, mătase ață, precum și redresori pentru pensionare și corsete igienice pentru femei însărcinate, toate lucrate cu oase de

Prețuri Moderate

Toute comanda se execută în 24 ore.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

STRADA

Stirbei-Vodă

64

STRADA

Stirbei-Vodă

64

PAUL MILKER

FABRICANT

ARTICOLE DE VOIAGIU
CUFERE ȘI GEAMANTANE
ARTICOLE DE PLUS

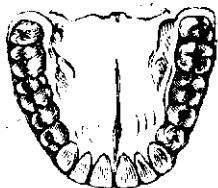
MAROQUINERIE FINE

64, Strada Stirbei-Vodă 64

BUCHUREȘCI

Am deschis și un depou la d. I. Darmet aproape de Episcopie, cu magazinul cel vechiu nu am nici o relațiune.

CONSTANTIN TH. BARTOLOMEI

PREMIERE DENTISTE ROUMAINE

Dents et Racines si gâtées qu'elles soient, sont arrachées sans aucune douleur d'après le dernier système.

Dents sont nettoyées très facilement en leur rendant leur couleur naturelle.

Dents sont plombées à l'aide des plombages les plus solides, avec garantie de ne plus se gâter.

Dents dentiers complets et partiels sont remplacés par les dents américaines les plus fines, travaillées en or, caoutchouc et en cellulose, qui rendent les mêmes services et possèdent la même couleur que les dents naturelles.

Pâtes, Poudres et Eau dentrifrice se trouvent toujours en vente dans mon atelier.

Consultations de 9 heures à midi et de 1-5 heures.

Pour les pauvres et les militaires de grades inférieurs, service gratuit de midi à 1 heure.

Strada Carol I, No. 1 — (Maison Budişteanu). — Bucarest.

CONSTANTIN TH. BARTOLOMEI

PRIMUL DENTIST ROMÂN

Dinții și rădăcinile fie cât de stricată se scot fără nici o durere după sistemul cel mai nou.

Dinții se curăță cu multă ușurință dându-le culoarea lor naturală.

Dinții se plombează cu cele mai solide plumbagiumuri cu garanție de a nu se mai strica.

Dinții parțiali și denturile complete se înlocuiesc cu cei mai fini dinți americani, lucrați în Aur, Caoutchouc și Celuloză, făcând același serviciu și având aceeași culoare ca cei naturali.

Paste, Praful și Apă de gură se găsesc tot-dăuna în atelierul meu. La dorință pot vizita pe onor. public și la domiciliu fiind încredințat prin o carte poștală.

Pentru oameii sermanii și militarii grade inferioare, serviciul scoaterii dinților este gratuit de la ora 12—1.

Strada Carol I, No. 1 — (casa Budişteanu) — București.

Preparate igienice de Victor Thüringer

DEPOUL GENERAL

FARMACIA LA OCHIUL LUI DUMNEZEU

— BUCURESCI —

No. 154, CALEA VICTORIEI, No. 154.

Hygiena gurei și dinților

Articolele următoare preparate cu ingrediente superioare și strict după principiurile igienice, sunt preferabile tuturor preparatelor streme, prin efectele salubre ce produc. Aceste preparate vindecă toate alterațiunile gurei, servesc în general spre curățirea dinților și a întreținea sănătatea lor.

Apă de gură, sticla 2 lei.

Pasta de dinți, tăblițe à 60 bani și borcane de cristal à 2 lei.

Opiate dentifrice, borcane à 1 leu și à 1.50 bani.

Prafuri de dinți, (roz, albe, negre), cutia 80 bani.

Prafuri de dinți cu cóje de chină, cutia 1 leu.

Pudre cosmetice

Pudră albă și roasă, cutie à 50 bani și à 2 lei.

Veloutine, (albă și roasă), cutia 1 leu.

Aceste preparate sunt cu totul private de substanțe vătămătoare, ca mercuriu, plumb etc. — substanțe, care determină adesea oîi inconveniente destul de simțite. Ele sunt preparate numai din substanțe care sunt recomandate de hygiena cosmetică și prin acésta sunt superioare tuturor preparațiilor de felul acesta.

Artisudina

REMEDIU PENTRU INLATURAREA SUDOAREI ESCESIVE

A

PICIORELOR ȘI A MÂNELOR

Orî-cine știe, că nimic nu pôte fi mai desagreabil, de cât o asudațiune rebela ale picioarelor și mânelor, mai cu sémă în timpul verei. Acest inconvenient devine și mai insuportabil dacă acea ecsudațiune e asociată de o odóre desagreabilă. Praful **Artisudina** posedă proprietatea de a inlătura după scurt timp aceste anormalități.

Se recomandă tuturilor, a caror ocupațiune reclamá unblete multe.

Prețul unei cutii 1 Leu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Coniferon

OLEU ANTIREUMATIC ȘI ANTINEVRALGIC

Se fac două fricțiuni pe zi

Flaconul Lei 1 și 50 bani.

Comenzile din provincie, însoțite de mandat postal a sumei respective la care se mai adaogă 60 bani pentru embalagiul și timbrul, vor fi efectuate esact.

În curând voiți putea servi onorabila clientelă cu preparatele igienice High-Life, adică cu

Pâte dentifrice «High-life», borcanul Lei 1 50 bani

Eau dentifrice «High-life», flaconul . . . 2 50 "

Poudre de riz «High-Life», cutia . . . 2 50 "

V. THÜRINGER, farmacist.

